

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 9/2012, de 2 d'agost, sobre la disposició addicional setanta-unena de la Llei 2/2012, de 29 de juny, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012

Conclusió del Dictamen:

Única. La disposició addicional setanta-unena de la Llei 2/2012, de 29 de juny, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2012, és inconstitucional perquè no troba empara en les competències dels subapartats 7, 13 i 18 de l'article 149.1 de la Constitució i vulnera les competències de la Generalitat de l'article 136.a de l'Estatut d'autonomia. Adoptada per unanimitat.

La disposició addicional objecte de dictamen regula la jornada general de treball del personal del sector públic (que es defineix en la mateixa disposició i inclou els àmbits estatal, autonòmic i local) i estableix una durada mínima de trenta-set hores i mitja setmanals de treball efectiu de mitjana en còmput anual. En conseqüència, s'hauran de dur a terme les adequacions pertinents de les jornades de treball establertes, sense que això comporti cap increment de retribucions. Aquesta disposició fixa el seu caràcter bàsic a l'empara dels subapartats 7, 13 i 18 de l'article 149.1 CE.

Perquè una disposició pugui trobar habilitació en l'article 149.1.13 CE, sobre «bases i coordinació general de l'activitat econòmica», és necessari que sigui en si mateixa una mesura econòmica, en el sentit d'una norma amb contingut de regulació econòmica, i que aquesta regulació sigui rellevant per a l'economia general perquè hi té una incidència directa i significativa. Per tant, cal fer una aproximació de caràcter objectiu i abstracte que presti més atenció al pretès objecte econòmic de la regulació i no només als efectes o a la motivació de la norma, especialment en temps de crisi econòmica, en què l'obligació de tenir en compte la perspectiva d'estalvi a l'hora de regular qualsevol matèria pot fer córrer el risc de qualificar com a mesura econòmica qualsevol regulació amb independència de la seva naturalesa.

Malgrat que la disposició dictaminada obeeix a l'objectiu de contenció de la despesa pública en matèria de personal i, concretament, a la finalitat d'obtenir l'estalvi que suposa l'ampliació de la jornada laboral sense increment retributiu en el sector públic no estatal, l'objecte de la regulació no és econòmic ni aquesta tampoc no comporta un efecte directe d'estalvi. D'una banda, si ens atenim al seu contingut, la disposició dictaminada estableix una regulació material i substantiva de les condicions de treball dels empleats del sector públic sense efectes retributius i, per tant, es tracta d'una norma reguladora de les condicions de treball dels empleats públics en la seva extensió horària. D'altra banda, les repercussions econòmiques d'aquesta regulació tenen un caràcter mediat perquè incideixen en l'àmbit de la necessitat de despesa, però no en la despesa efectiva (i entre aquesta última i la primera no existeix una correlació lineal, sinó que la despesa efectiva té lloc en funció d'una multiplicitat de factors de naturalesa molt variada). Per tot això anterior, la disposició no pot trobar empara en l'article 149.1.13 CE.

L'article 149.1.18 CE reserva a l'Estat la competència sobre les bases del règim estatutari dels funcionaris públics. El Tribunal Constitucional ha establert que l'esmentada competència es projecta sobre l'anomenada relació de servei dels funcionaris públics i, en concret, sobre els elements essencials d'aquesta, entre els quals es troben els drets i els deures dels funcionaris. Ara bé, a l'Estat no li correspon regular la totalitat del complet feix de drets i deures que

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

integren la relació de servei, ni tampoc la regulació íntegra de tots els elements d'aquesta relació que es consideren bàsics. La jornada de treball conforma el marc temporal dins del qual es desenvolupen les tasques dels funcionaris públics. Per això, només l'existència i la determinació de la tipologia i les modalitats de la jornada, que és el marc de referència del deure de treballar, formen part de la configuració essencial del deure bàsic de prestació de servei de l'empleat públic, però no així la quantificació concreta de la durada de la jornada, ni tan sols amb caràcter mínim. Conseqüentment, la disposició addicional dictaminada no té cabuda en l'article 149.1.18 CE.

Pel que fa a l'article 149.1.7 CE, que reserva a l'Estat la competència exclusiva sobre la «legislació laboral», cal dir que la fixació de la durada de la jornada de treball del personal laboral del sector públic no és objecte propi de la legislació laboral en el sentit que li atribueix la jurisprudència constitucional, ja que no constitueix una regulació directa de les relacions que hi ha entre el treballador i l'empresari —en aquest cas, l'Administració— pel qual treballa, sinó que la mateixa norma reguladora de l'estatut del personal al servei de l'Administració (art. 47 i 51 EBEP) la concep com una matèria que pertany a la competència de l'Administració per organitzar els seus serveis. Per tant, la disposició addicional dictaminada no troba habilitació en l'article 149.1.7 CE.

Per contra, la quantificació de la jornada de treball entra de ple en el poder d'autoorganització que correspon a cada Administració com a instrument per a la millor organització del compliment de les seves funcions, i, per tant, sobre aquest àmbit s'hi projecta la competència exclusiva de la Generalitat en la delimitació del règim estatutari del personal de les administracions públiques catalanes de l'article 136.a de l'Estatut d'autonomia, que inclou el personal funcionari i el personal laboral de l'Administració de la Generalitat. En conseqüència, la disposició addicional dictaminada vulnera les competències de la Generalitat establertes en aquest precepte estatutari.

Barcelona, 3 d'agost de 2012